

foto: B. Krūmiņa

♦ **RĪTA APLIS.** 1/2x1/2 savu dienu sāk ar rīta apli, kurā katrs bērns sasveicinās un pastāsta kā viņš jūtas.

«1/2 x 1/2» šovasar kupls dalībnieku pulks

❖ Daiga Kļānska

Mazsalacas 3x3 jaunākajai paaudzei muižā ir sava nometnīte 1/2x1/2, kurā šovasar ir gandrīz treji desmiti dalībnieku.

Kopā ar mazuļiem ir četras skolas - Baiba Biviņa, Everita Jēkabsons, Daina Ansons un Ināra Krūmiņa. Baiba stāsta, ka rīta cēliens aizrit ar ucināšanas dziesmiņām, jo šķiršanās no mammām vai tētiem arī 1/2x1/2 esot tikpat raudinoša kā bērnudārzs mājās, turklāt te ir zināms, ka vecāki ir tepat – rokas stiepiena attālumā. Baiba stāsta, ka šorīt raudājuši tie, kuri vakar palikuši nometnītē bez asarām, bet vakardienas slapjvaidziņi šodien smaidījuši kā saulītes. Kad visas bēdas izraudātas un saulītei vēl nav asu zobīņu, var doties pastaigā pa muižas parku. Audzinātājas Baiba un Daina atzina, ka šodien pastaiģai izvēlējušās nepareizo maršrutu, jo bijis jāiet garām pirts ievirzes dalībniekiem un vairāki bērni, pamanijuši savus

vecākus, iesaukušies “Mamma!”, “Tēti!”, “Mamma!”, “Tēti!” un metušies pie vecākiem. “Lai pamanītu katru mazuļa soli, mums būtu vajadzīgas vismaz astoņas acis un par lieku nebūtu arī pāris klēpj, kuros bērnus varētu paauglēt. Lai tiktu klēpi, daži bērni izmanto mazas viltības. Pēc pastaigas mazuļi vecākus gaidīja rotaļu laukumā, un gadījās arī pa kādai mazai ķezai. Darens Kalniņš sasita pēdu, bet Cepļu Jāniņš teica, ka jāpieliek celmallapas. Vairāki bērni steigās meklēt celmallapas un katrs atnesa pa lapiņai, ko pielika pie kājas.

Dienas otrajā pusē bērni spēlēja ar dažādām rotaļlietām, zīmē, lasa pasaciņas un gaida vecākus, lai pievakarē pavadītu laiku, visi kopīgi darbojoties. ❖

| Dienas gudrība |

“Maize jāmīca resnām meitām, tad maize ir mīksta un briedīga.”

| Dienas norise |

Trešdien, 28.jūlijā

- 08:00 Rīta vingrošana, peldēšanās, pastaiga
- 09:00 Brokastis
- 09:40 Mazsalacas 3x3 TV ziņas
- 10:15 Rīta ievirzes
- 12:30 Pusdienas
- 13:30 Pēcpusdienas ievirzes
- 15:45 Tikšanās ar restorāna “Vincent” šefpavāru, kustības “Slow Food” aizsācēju Mārtiņu Rītiņu. Jaunās skolas zālē, 2. Stāvā.
- 16:45 Pirmsvakariņu aktivitātes un sports
- 18:45 Vakariņas
- 19:30 Maizes daudzinājums
- 21:15 Vakara dziesma, vakara pasaciņa un mazo bērnu guldināšana
- 21:30 Brīvais mikrofons
- 22:30 Nīkšana, danči un vakarēšana

| Sveicam! |

Sveicam šodienas jubilāres un gaviļnieces:

- ♦ Antoņinu Grudinovu
- ♦ Martu Trošenko
- ♦ Martu Kalēju
- ♦ Martu Bērziņu

Fotostāstī

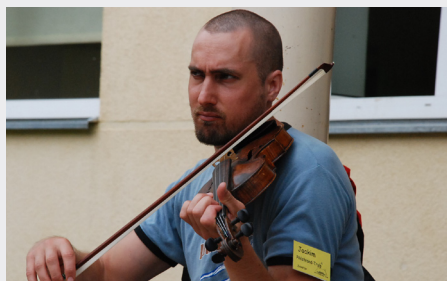
foto: B. Krūmiņa

• Mācāmies līdzcietību. Darenam Kalniņam šodien gadījās sasist kāju, un puika bija pavisam bēdīgs. Jānis Ceplis ierosināja, ka jāpieliek ceļmallapa, lai kāja nesāp, un katrs bērns sameklēja pa lapiņai.

• Savs rīta aplis arī pirts ievirzes dalībniekiem pie improvizētiem vārtiem, bet centrā savā latviskās dzīvesziņas pieredzē dalās psihoterapeits Juris Batņa.

• Tētis ar vijoli. Joakims Pihstrand Trulp šodien savu meitiņu Artigu no bērnu dārza sagaidīja, spēlējot vijoli. Mamma Dace sauca Artigu nākt pusdienās, bet, līdzko atskanēja tēta vijole, meitenīte uzreiz steidzās pie vecākiem.

• Turam rūpi viens par otru. Pēterim Reiteram ir draugi visās paaudzēs. Mazuli viņam steidz pretī ar atplestām rokām.

Latvieti vienmēr interesējis viss jaunais

❖ Antra Lāce

Triju Zvaigžņu ordeņa virsnieks PĒTERIS KORSAKS, Latvijas fotogrāfijas vēstures dzīvā leģenda, šonedēļ viesojas Mazsalacā un, protams, fotografē. Ja palūdz, izvelk no sava autiņa bagāžnieka Latvijas brīvvalsts laika lepnumu — istu MINOX. Izziņai: tolaik VEF ražoja pasaules klases miniatūros fotoaparātus, un šis Valtera Capa izgudrojums ātri padarīja slavenu i VEF, i mūsu valsti, jo 22 zemēs patentēto MINOX grezno uzraksts „Made in Latvia”.

Kā tu te nokļuvi?

„Latvijas Avīze” izsludināja konkursu — ko stāstītu ārzemniekam par Latviju. Man nekas vairs nebija jāizgudro: pērn vadāju divus vāciešus pa Kurzemes vietām, kur latvieši kara beigās bēga uz Gotlandi, bija materiāli par bēgļiem. Konkursā balvā saņēmu brīvbiļeti uz šejieni, gribēju zināt, kā te viss notiek. Taču būs daudz nopietnu pasākumu gan Rīgā, gan laukos, ka varu Mazsalacā būt tikai pāris dienu: tuvojas politiski represēto salidojums Ikšķilē 31. jūlijā.

Neviens nepiedotu, ja tevi Mazsalacā neintervētu, tāpēc uzreiz: ko mēs varētu uzskatīt par tavu lielāko devumu fotovēsturei?

Droši vien to, ka man varbūt kaut cik izdevies mainīt sabiedrības attieksmi pret fotogrāfiju, rādīt, cik tā svarīga tautas vēsturei, — ne tikai fotomāksla, bet arī dokumentālais foto. Ir grāmata par Latvijas fotogrāfijas vēsturi. Aston-desmitajos gados izveidots Fotogrāfijas muzejs, tagad esmu no tā aizgājis, paaudžu maiņa, un Maira Dudareva ar to lieliski tiek galā. Tagad varu vairāk pievērsties fotovēsturei, tā mums ir tik bagāta.

Valtera Capa vārdu paglābi no aizmirstības...

Jā, mēs sarakstījāmies 20 gadus, vēl kopš padomju laika, un tad viņš ieradās Rīgā no Šveices, tad vēl otrreiz, lai saņemtu valdības apbalvojumu. Vēlējās arī savu simto dzimšanas dienu nosvinēt šeit — viņam Latvija bija ļoti dārga. Diemžēl tas bija viņa pēdējais brauciens uz šejieni.

Fotogrāfija ir vērtība?

Neapšaubāmi. Iet laiks, un tikai pēc gadiem varam to novērtēt. Kādi būvmateriāli, piemēram, lietoti 30. gados, kā strādāja, dienēja, ģērbās brīvvalsts laikā un kā pēc kara...

foto: B. Krūmiņa

❖ Pēteris Korsaks:

“Man varbūt kaut cik izdevies mainīt sabiedrības attieksmi pret fotogrāfiju, rādīt, cik tā svarīga tautas vēsturei”

Tu vienkārši dari. Ko var izdarīt viens — viens aizrautīgs, neaizgāzēts cilvēks?

Vajag tikai rakt, kā teica klasiķis... Tagad esmu projektā „Latvijas lauki — nācījas šūpulis”. Par pirmskara laiku mums ir milzīga bagātība, daudz fotogrāfiju, bet par pēckara — maz. Tad bija vai nu pompozi foto, vai švakas amatieru bildītes. Arī tā, ka cilvēks ar fotoaparātu šur tur tika uzlūkots ar aizdomām. Tāpēc gribu savākt visu, kas vēl vācams.

Kāpēc latvietim tā patīk fotografēt?

Domāju, tāpēc, ka XX gadsimta sākumā daudzi bija diezgan izglītoti, pasūtīja un lasīja avīzes, prata novērtēt, ka var iemūžināt sevi, savu dzimtu, kaimiņus, ka ar to pat var pelnīt. ❖

foto: B. Krūmiņa

♦ **NOVADA LIELĀKIE ZEMNIEKI.** Lai arī vairāki no viņiem sākotnēji sev aizlieguši zemnieka dzīvi, tagad atzīst, ka šis ir viņu darbs.

Lai pietrūka, kā pietrūka, ka maizītes nepietrūka...

❖ Lolita Lūse

Mazsalacas novada lielākie labības audzētāji pirmdienas vakarā pierādīja: 3x3 nometnei Mazsalacā no tiesas pietāv maizes tēma – te labību sēj un kuļ, un te maizi cep tā, ka viss novads smaržo.

Novada zemnieki sava darba svecēs zem pūra netur un ir priecīgi par to, ko dara. Novada lielākā novada kooperatīvā uzņēmuma saimnieks Valdis Bērziņš maļ uz visiem gaņģiem: nodarbojas ar augkopību un lopkopību, tirdzniecību, sniedz dažādus pakalpojumus. Gaudaugus viņi pār-

mieži un auzas. „Lielākais prieks ir tad, kad labība tikko sadīgusi, vai uzreiz pēc nokulšanas, jo šķiet, ka šis būs labākais gads, kāds vien pieredzēts,” saka Valdis.

Savs stāsts arī zemnieci Larisai Gerasimovai. Reiz viņa vēl un vēlreiz uzsvērusi: es uz laukiem! Nemūžam! Es pie zemes nepalikšu. Tomēr kā ar 20 hektāriem zemes iesāka, tā nu jau apsaimnieko 500 hektārus. „Laika apstākļu ipatnību dēļ sen neesmu jutusi, kā smaržo zeme. Bet es zinu, kā smaržo zeme. Tā smaržo! Tāpat es katram iesaku izjust, kā smaržo labība – to nevar izstāstīt! Es milu zemi,” saka Larisa.

Viņai piekūr arī Seļu pagasta zemniece Maija Šmite. Arī Maija savulaik teikusi: uz laukiem – nemūžam! Bet redz, kā dzīve visu saliek istajās vietās.

Cits stāsts z/s „Lojas” saimniekam Marekam Bērziņam. Kad tēvs Valdis devās Eiropas piedāvātajā priekšlaicīgajā pensijā, Valdis sāka saimniekot viņa vietā. Atšķirībā no tēva viņš ne tikai audzē graudus, bet arī pārstrādā

granulās salmus, tā gūstot papildu peļņu. Mareks saka: „Lauksaimniecībā nevar gūt ātru peļņu. Te vairākām paaudzēm jāstrādā, jābūt pēctecībai.” Viņa domu turpina SIA „Miks” – Mazsalacā cienītie uzņēmēji Aija un Jānis Vidovskis, kas turpina Jāņa dzimtas tradīciju – maizes

„Lielākais prieks ir tad, kad labība tikko sadīgusi, vai uzreiz pēc nokulšanas, jo šķiet, ka šis būs labākais gads, kāds vien pieredzēts.”

cepšanu. Jāņa vectēvs Oskars vēl piedzīvojis ceptuves atdzimšanu, un viņa vārdā nosaukts arī maiznīcas „Miks” lielākais lepnums – istā rudzu maize jeb „Oša maize”. „Vecampam bija 70 gadu, kad sākām cept baltmaizi un ūdensklīņerus,” atceras jaunie saimnieki. Tagad maiznīca piedāvā 90 veidu izstrādājumus, ko tirgo gan Mazsalacā, gan Staicelē, gan Valmieras tirgū. Vidovsku paspārnē strādā 35 darbinieki, no tiem ceptuvē – 9. Bet darbu atrast un rosīties ir Vidovsku dabā: viņi audzē arī graudus, cūkas un foreles, turklāt Jānis ir bitenieks. Aija, kā jau saimnieču dienā – Annas dienā – pienākas, cienāja visus ar pašu maiznīcā tapušiem gardumiem, un katrā kumosā bija pa šķipsnai milestības. Sajutāt?

Tikmēr 3x3 nometnei labi zināmais zemnieks Kārlis Rokpelnis, kas 20 hektāros zemes audzē kartupeļus un pārsvarā tos ved uz Aļoju cietais pārstrādei, diezgan droši saka, ka viņa bērni ar

lauksaimniecību, izskatās, nenodarbošies. Bet kas zina? Varbūt Viņam, kas patiesībā visas zemes lietas bīda, ir pavisam cits plāns.

Un tad mēs teiksim: redz, kā dzīve visu salika istajās vietās. Galvenais, kā tikšanās laikā dziedājam: „Lai pietrūka, kā pietrūka, ka maizītes nepietrūka...” ❖

Fotostāstī

foto: B. Krūmiņa

• Mazu vīru lielās spēles.

• Lielo meiteņu nopietnās spēles.

| Fakts |

Darbojas ar vērienu

♦ Maiznīca piedāvā 90 veidu izstrādājumus, ko tirgo gan Mazsalacā, gan Staicelē, gan Valmieras tirgū. Vidovsku paspārnē strādā 35 darbinieki, no tiem ceptuvē – 9

dod jau 15 gadus. Valdis atceras vēl tos laikus, kad graudu iepircēji nekādas prasības neizvirzīja, bet tad sācies: zemniekiem izvirzīti arvien jauni nosacījumi, kādiem jābūt graudiem. Sākumā licies: kaut ko tādu ievērot vispār nav iespējams, bet tad pastrādājuši, pastrādājuši un – izdevies. Valdis saka: „Lauciniekam ātri vien top skaidrs, kā var iegūt vajadzīgās kvalitātes graudus. Viss atkarīgs no zemes, laika apstākļiem un saimnieka.” Katrā ziņā viņš var droši teikt: maizes cepēji pieprasa ļoti augstas kvalitātes labību, un mēs tādu piegādājam. Kooperatīvajā saimniecībā ir ap 40 dalībnieku. Saimniecības gādībā ir labības lauki 400 hektāru platībā, pa simtam rudzu un kviešu, kā arī

• Karstā laika dēļ floristikas ievirzē šovasar top puķes no papīra, bet vai tādēļ tās mazāk krāšņas?

foto: B. Krūmiņa

• Un kā Salacas krasti izskatās naktī? To varēja uzzināt vakara pārgājienā.

= Sacensības | Orientēšanās piķa melnā tumsā

❖ Emīls Ozerinskis

Pirmdienas vakarā 3x3 nometnes dalībnieki pulcējās pie skolas kāpnēm, kur tika dots starts orientēšanās sacensībām pa Mazsalacu.

Pirmie kontrolpunkti, namiņš uz saliņas un korķa koks pils parkā, bija pa spēkam arī tiem, kas ar orientēšanos nekad nav nodarbojušies. Tālāk jau sākās taktiskās cīņas, kurās izpaudās meistarība atrast veiksmīgāko maršrutu un fiziskais spēks, lai pēc iespējas ātrāk veiktu iecerēto distanci. Liela daļa orientieristu devās reidā pa Mazsalacas centra ielām, savukārt mēs ar brāli Eduardu nolēmām vispirms tikt līdz tālākajiem kontrolpunktiem - bijušajai dzelzceļa stacijai „Mazsalaca” un vēdzimznavu drupām. Laiks kā radīts skriešanai, tik ik pa laikam no slēpņa uzbrūk pa kādam dunduram vai knislim. Pilsētas vecais tirgus laukums un vecā slimnīca atrašanās padodas viegli. Saulei pazūdot zem horizonta, tuvojamies pilsētas parkam, kur kontrolpunkts nonācis tironozaura Rex ķepās. Turpmākie burti vārdu savienojumam bija meklējami pie Annas baznīcas vārtu staba un koka zīmes pie Velnu muzeja. Aizvien biežāk sanāk saskrieties ar kādu citu orientieristu grupu, kas apmaldījusies trijās priedēs. Ar mašīnu vai velosipēdu braucošajiem gāja garām tas prieks pa nakts tumsu pastāigāties gar kapiem, ko pēc pilnas programmas izbaudīja kājniekos palikušie, meklējot igaunņu zaldātu kapus. Īpaši mērķis izrādījās vecās pienotavas kontrolpunkts, ap kuru dažs labs maldījās pat divdesmit minūtes. Skaņkalnes pareizticīgo baznīca bija tik tālu, ka tās burtu bija izdevīgāk iemānīt no citas grupas pret kādu no pašu jau atrastajiem kontrolpunktiem. Mākoņiem neļaujot mēness gaismai nonākt līdz zemei, tumsa kļuva tik spēcīga, ka kartes aprises vairs nebija saskatāmas. Tā kā eziši pa melnu miglu iebrīdām dziļāk mežā, kurā dzīvojošie putni nemaz nepriecājās

Ar dzīvo enciklopēdiju Tomašūnu

❖ Antra Lāce

Pulciņš Latvijas vēstures zināšanā ieinteresēto izvēlējušies svelmes laiku veltīt Otrā pasaules kara tēmai. Dzīvā enciklopēdija jēlgavnieks Andris Tomašūns patlaban strādā pie interesantas grāmatas — kara dzirnavās maltās paaudzes likteņu attēlojuma fotogrāfijās.

Unikālajā izdevumā būs liels daudzums fotoattēlu gan no muzeju krājuma, gan personiskajiem arhīviem, un 3x3-nieki ar daļu no šīs bagātības var iepazīties Tomašūna skatījumā — ar profesionāla vēsturnieka komentāriem.

❖ **IR NEGAIDĪTĪBAS.** No Kara skolas pēdējā izlaiduma 1940. gadā daudzi jaunekļi devās uz Liteni un tad — Sibīriju. Bet viņi vēl to nezina, tāpat kā to, ka bildē pašā vidūci stāvošais profesors Augusts Kirhenšteins pēc dažiem mēnešiem lūgs Latviju uzņemt „tautu saime”.

❖ **IR KURIOZI.** Latvijas armijas karavīri formās soļo zem plakāta „Lai dzīvo V.K(L).P!”, un tikai rūpīgi ieskatoties var redzēt, ka plakātu neviens nenes, tas bildē iemontēts pēc tam...

❖ **IR SKARBAS PATIESĪBAS.** „Staļina ērgļi” uz zemes, no kuras kara sākumā nepaspēja pacelties, — uz 1940. gada „Atpūtas” vāka.

Šajā ievirzē valda monologs, bet dažādībai tak jābūt, un Tomašūns sarunai atvērts. Rūjienietis Madars, kuplās Kalniņu dzimtas galva, bilst: visai nedēļai gribētos kādu plašāku vēstures periodu, bet arī te ir interesanti, jauni vēstures fakti un citāds skatījums. ❖

| 3x3 Pilsētas orientēšanās skrējiena rezultāti |

Vīru konkurencē

- ❖ Bruno Silva, Justs Ceplis, Jānis Ceplis Adriāns Zeidmanis 22:40
- ❖ Markuss Skrastiņš 22:44
- ❖ Dāvis Freimanis 22:49
- ❖ Sandris Freimanis 22:50
- ❖ Edijs Lūsis 23:00
- ❖ Kārtis Storis 23:01
- ❖ Oskars Oļļa 23:03
- ❖ Edgars Stillers 23:07
- ❖ Roberts Sniedze 23:10
- ❖ Mārtiņš Liedis 23:16
- ❖ Ēriks 23:25
- ❖ Imants 23:29

- ❖ K. Gailītis, J. Tomašūns, Leonards Reinčāns 23:50

Dāmu konkurencē

- ❖ Beāte Krūze, Evelīna Krūze, Ilvija Jakāne, Dora Ceple, Dārta Skrastiņa, Katrīna Skrastiņa 22:44
- ❖ Vineta Freimane 22:50
- ❖ Kate Oļļa, Jūlija Kezika 23:03
- ❖ Mētra Krūmiņa, Amanda Celmiņa 23:06
- ❖ Ieva Krūmiņa, Ieva Liepa 23:11

- ❖ Vija Liepa 23:16
- ❖ Ilze Dubure 23:50

Ratiņu komandas

- ❖ Madara Auziņa 22:37
- ❖ Dārta Auziņa(ratos) 22:37
- ❖ Elīza Auziņa 22:37
- ❖ Baiba Auziņa 22:37
- ❖ Rolands Auziņš 22:37
- ❖ Edgars Barkāns 22:37
- ❖ Haralds Barkāns 22:37
- ❖ Mēra Barkāne 22:37
- ❖ Elīza Barkāne 22:37
- ❖ Ilva Mīze 22:37
- ❖ Edmunds Barkāns 22:37

par mūsu sabiedrību. Nācās list caur brikšņiem, kur deguns rāda, jo tālāk par to bija piķa melnā tumsa. Sanāca iznākt pie kādas garāžas, no kuras kā bulta ārā izšāvās liels vilku suns. Es, lai nesakaitinātu dzīvnieku vēl vairāk, paliku uz vietas, tikmēr brālis lika kājas pār pleciem un vienā mirkli jau bija tālu prom. Ja man būtu Daliņa kājas,

azarts aiznestu arī līdz Bezdelīgu klintim, Liebiešu pilskalam un trošu tiltam, bet veselais saprāts teica, ka jāmet miers. Atpakaļceļā uz nometni, pamatīgi sasprindzinot redzes orgānus, izdodas saimēt dzelzceļa tilta kontrolpunktu. Finišējot nekas vairāk par ūdens glāzi slāpju remdināšanai neinteresē. ❖

TIEM, KAS PIRMOREIZ

Noteikti piesakies brīvajam mikrofonam!

❖ Lolita Lūse

„Ja esi nometnē, tu jau esi savējais: tev nav jākautrējas vai jāstāv malā! Mēs esam kā viena ģimene, un jau rīt mēs paši sev rīkosim koncertu,” saka „Brīvā mikroфона” rīkotājs Ingus Krūmiņš.

Tā tad. „Brīvais mikrofons” ir nometnes dalībnieku talantu izrāde – te var dziedāt, spēlēt kādu mūzikas instrumentu, varbūt noskaitīt skanīgāko dzejoli vai parādīt kādu nelielu ludziņu. Galvenais noteikums: priekšnesums nedrīkst būt pārlietu garš, bet nekādu citu ierobežojumu nav uzstāties var katrs, kam ir dūša, gribēšana un varēšana.

Ingus stāsta, ka tiem, kas vēlas piedalīties, jāaizpilda anketas, kas gan skolas, gan muižas ēkās atrodamas pie dežurantiem. Ne mēģinājuma, ne ģenerālmēģinājuma nebūs – mēģiniet barīnos un ziniet: par kvalitāti neviens nekritizēs – šis ir patiess liels ģime-

nes koncerts, kurā visi klausās, aplaudē un sirsnīgi priecājas līdzī. Lai mazajiem māksliniekiem nebūtu grūti sagaidīt savu uzstāšanos, tie, kas jaunāki par 12 gadiem, uzstāsies pirmie. Būs mikrofoni, turklāt koncerta vadītāji var atbalstīt dziedātājus, papildinot viņu priekšnesumu ar ģitārspēli.

„Brīvā mikroфона” koncerts notiks trešdien plkst. 21.30 skolas zālē. Priekšnesumus, kas tajā izskanēs, pasākuma rīkotāji ierakstīs, lai izdotu 3x3 nometnes disku 80 minūšu garumā. „Brīvais mikrofons” ir 3x3 tradīcija kopš 1997. gada nometnes Gaujienā, sākotnēji šo pasākumu sauca „Padziedam ar Foršo Foru”. ❖

| Zīņas |

«Zagli» uzvar Edžus un Marta

Pirmdienas vakara dančos „Zagli” uzvarēja Krūmiņu Edžus un Marta Trošenko.

Danču sākums bija iecerēts 22.30, bet tie sākās ar nelielu nokavēšanos. Pirmie dejotāji parādījās īsi pirms vienpadsmitiem. Danči sākās ar susekli un turpinājās ar pirkstiņdanci un Sila Juri. Sekoja arī mugurdancis, pērkonītis un citi no-

metnes dalībniekiem zināmi danči. Pavisam tika izdejotas 23 dejas, un neviena no tām neatkārtojās. Danči beidzās ap diviem, bet nikšana kafejnīcā turpinājās līdz pusčetriem. Dejojāji bija salīdzinoši maz, bija daudz malā sēdētāju. Kad dancējošie uzlūdzta nedancojošos, malā sēdētāju skaits samazinājās. Šovakar dančus spēlēja arī Ilga Reizniece.

Andra Nora Davidone

Pirmā deja vainagojas ar uzvaru

Martai Trošenko ir tikai 11 gadi, un „Zagli” viņa vispār dejoja pirmoreiz. Pēdējie puīši, kas cīnījās par Martas izdancināšanu, bija Edžus un jubilārs Kenka. Edžus, sadesies rokās ar jubilāru, sagrieza viņam galvu un ieguva grandiozo iespēju dejojot ar Martu. Kā nu būs: vai Marta centīsies neizlaist nevienu „Zagli” deju Mazsalacā? Pati Marta saka: „Ja izdzīvos līdz „Zagli”, tad arī to dejos.” Lai nu izdodas!

foto: B. Krūmiņa

Baiba Krūmiņa

| Kā domā Tu? |

Kādu ievirzi tu varētu un gribētu vadīt 3x3 nometnē?

❖ Justine Bondare, 10 gadi, Ogre:

- Keramiku, jo man pašai patīk darboties ar mālu un gatavot traukus.

❖ Arnolds Ruperts, 78 gadi, ASV:

- Es gribētu vadīt kokapstrādes ievirzi, jo man pašam patīk apstrādāt koku, un varētu šo to arī iemācīt. Neko citu gan nē.

❖ Alise Vaivode, 10 gadi, Rīga:

-Vizuālo mākslu! Man pašai patīk zīmēt, un citi saka: man esot talants.

❖ Andra Nora Davidone, 13 gadi, Rīga:

-Droši vien mākslas ievirzi, jo man patīk zīmēt, lai gan īpaši labi nesanāk.

Antra Gaile

❖ Inese Maršava, 42 gadi, Alūksnes novads:

- Droši vien es vadītu ievirzi, kas man jau tagad ir diezgan tuva. Tā kā mana profesija ir sporta skolotāja, es gribētu vadīt ievirzi, kas ir saistīta ar sportu. Tā sauktos „Sports visiem”, un šajās nodarbībās es izmantotu dažādas netradicionālus paņēmienus, piemēram, dažādas skriešanas spēles.

❖ Diāna Apele, 40 gadi, Rēzeknes novads:

-Es izvēlētos trauku dekupāžas ievirzi, jo tā ir ļoti interesanta māksla, ko Latvijā iepazīna pavisam nesen. Šajā mākslā ar speciālām krāsām veido tādu kā plīstošu trauku virsmu. Krāsojot taisni vai ar triepieniem, vai aplveidā, veidojas dažādi rezultāti. Šī māksla ir interesanta arī ar to, ka iznākums nekad nav paredzams.

Dāniels Jukna

❖ Elizabete Marija Skraštīna, 16 gadi, Mārupe:

-Es labprāt darbotos Bēbīšu skolā. Savu radu bērnu pulkā esmu vecākā. Arī te nometnē pieskatu savu gandrīz divus gadus veco krustmeitiņu Lizeti. Protams, viņa ir boss: ko grib, to dara! Bēbīšu skolā bērni paši savā starpā atrastu kopīgu valodu, un es viņiem palīdzētu savā starpā rotaļāties.

Lolita Lūse

foto: B. Krūmiņa

| Mēs jokojam |

Pēkšņi nīkšanā ieskrēja plīks Straupe un kļiedza: “Kur ir nometnes vadība?”, skumji rādot uz savām slapjajām biksēm, ar kurām viņš bija ielipis krāsā. Biksēs palika neizmazgājamas.

— Anonīmais vērotājs

VĒSTULE MĀJĀS PALICĒJAM |

Par dzimtbūšanas iezīmēm un svaigām baravikām

Sveiks, bumbulīt! Aplēji samtenes? Izlauzi tomātiem pazares? Nebūs kā pagājušoreiz, kad tomāti bija izplēsuši prāvus caurumus siltumnīcas jumtā un izlauzušies brīvībā? Skaties Tu man!!!

Nezinu, nezinu, kā tas beigsies, bet ko es te vakar nakti ieraudzīju! Redzi, Zāļu sieva, nu Reiter Līga no Ventpils, izlēmusi konkurēt ar nīkšanu. Varešot pabeigt rokdarbus, klusitēm tur parunāt, un tā, un šitā. Nu, labi – kad pabeigt, tad pabeigt. Domāju, iešu, atšūšu beidzot kleitai malu, lai nav jāstaigā ar drošības adatām gar visu apakšējo vili. Paņēmu diegu, adatiņu – eju klusitēm. Pa ceļam iemetu aci dančos. Un – ko domā. Reiter Līga lec pa priekšu muzikantiem trādiri-rallallā – vaigi sarkani, bruncīts pa gaisu vien, pa gaisu vien, ka stilbi vien spīd. Kāda tur doma par rokdarbiem vai to pabeigšanu! Domāju – gan jau ka tā nīkšanas konkurēšana nemaz nenotiek, tāpēc sievišķis te lēkā kā telēns pavasarī.

Aizeju uz nīkšanu. Un ko domā? Visas rokdarbnieces sasēdinātas ap galdu riņķī un asaru pilnām acīm mēģina atšķetināt Līgas gadu gadiem pa kaktiem sabāzītos aizsāktos zeķu un cimdu pārus. Diegi murskuļos, kodes saēdušas, bet nabaga meitēni sien un tin, tin un sien. Kur tu spruksi, ka visas saskaitītas, ap galdu apsēdinātas un kāda tējas krūze piesolīta. Eksploatacija, es teikšu! Dzimtbūšana!

Atskrēja gan pēc tam Līga, bet mani jau nepiemānīsi: visu redzēju un visu tālāk stāstīšu. Un tas vēl nav viss. Līgas apartamentos redzēju, ka viņai līdzī trīs

maisi nešķirotu pupiņu un zirņu. Jau šovakar viņa tos nesišot uz nīkšanu, un tad būšot jāšķiro: baltās pupiņas vienā bļodā, raibās otrā, bet zirņi trešā. Mani tur šovakar neredzēt, ka es saku! Stai-gāšu ar apspraudītu kleitas malu kā līdz šim!

Vispār traki ar tiem rokdarbiem. Nezinu, kas te notiek, bet dažas smukas dāmas ir nez kur izrāvušas koka grābekļus un tin ap tiem dziļu nesakarīgos murskuļos. Man jau nu šķiet, ka arī tas ir Reiter Līgas pasūtījums: vienas par tējas krūzi savendžos, savilks, sasies un sapīs, otras atkal par tējas krūzi naktī miegaināmi(i) actiņām(i) sies vaļā. Bet nekas, lai strādā: darbs pat mērķaķi par cilvēku pataisīja!

Skatišos, kas te šonakt būs.

Pati no rītiem eju uz Latviskās virtuves ievirzi. Šodien mums bija liela laime. Agrita, kas māca gatavot ādas apavus, un Daiga no nometnes avīzes šorīt cēlušās neticami agri un taisnā stripā jokušas uz Mazsalacas tirgu pēc baravikām. Pēc tam lepnī tērgājušas, ka bijušas mežā, i vilkus redzējušas, i no begemotiem mukušas, i vēl pa vidam sēnes sagriezušas. Blēņas! Pirtnieku Batņu pāris, kas brīvajos brīžos nodarbojas ar odu dresēšanu savā viesnīcas numuriņā, esot redzējuši, kā abas tā saucamās sēņotājas stāvējušas aiz viesnīcas stūra un skaitījušas santimus beku kilogramam.

Kad atgriezīšos, iesim sēnēs. Nokrāsošu lūpas skaistas, skaistas. Ja nu kāds begemots arī mani tai mežā satiek!

Sievīņa Mazsalacā

foto: D. Kļanska

Purciemam T-krekls ar 21 nometnes dalībnieces vārda karti

• Ādas apavu darināšanas ievirzes vadītāja Agrita Krieviņa (zināma arī kā Purciems) Mazsalacas 3x3 nometnē ieradās ar īpašu T-kreklu, uz kura ir 21 nometnes dalībnieces vārda karte. Agrita 20 nometnēs ir vadījusi ievirzes – ādas apavu darināšanu, zīmējusi karikatūras nometnes avīzēm, bet 2005.gada nometnē Madonā uz viņas vārda kartes ir rakstīts „Dalībnieku draudzene”.

| Pazīnojumi |

• Ceturtdien, 29.jūlijā, Kreklu darināšanas ievirzes laikā no plkst. 13.30 jaunās skolas 29.telpā demonstrēs videomateriālu par senā krekla darināšanu.

• Vija Liepa piedāvā iegādāties Rietumvidzemes kreklu (kakla izmērs 36-37 centimetri) katru dienu no plkst. 13.30 līdz 15.30 29.telpā.